

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 026062 17 У
Сарајево, 21.3.2019. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ћеклић као записничара, у управном спору тужиоца: Удружење грађана „Борба против корупције у БиХ“ Transparency International Босне и Херцеговине, Бања Лука, Гајева 2, против акта број:03-01-50-2-2816-5/17 од 14.6.2017. године туженог Министарства комуникација и транспорта БиХ, у управној ствари приступа информацијама, на нејавној сједници одржаној дана 21.3.2019. године, донио је слjedeћу:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Тужба се одбацује.

Образложење

Актом туженог Министарства комуникација и транспорта БиХ број број:03-01-50-2-2816-5/17 од 14.6.2017. године тужилац је обавијештен да је неопходно да допуни свој захтјев за достављање информација, који је том министарству предат дана 17.5.2017. године, уз образложење да се не ради о акту којим је одлучено о захтјеву, него о акту којим се тражи уређење поденска у смислу члана 17. Закона о заштити личних података.

Тужилац је против овог акта изјавио тужбу којом указује да тужена стоји на погрешном правном становишту, јер у конкретном случају тужилац не тражи личне податке у смислу Закона о заштити личних података, него податке које дају увид у компетенцију и квалитет поступка избора лица именованог у складу са правилима прописаним Законом о министарским именованима, именованима Савјета министара и другим именованима.

Упозорен од стране Суда, поднеском од 6.9.2017. године, да акт достављен уз тужбу од 14.8.2017. године није коначан акт, тужилац је

у прилогу поднеска од 15.9.2017. године доставио закључак број УП1-03-01-50-2-2816/17 од 21.7.2017. године, које је Министарство донијело накнадно доставио, али истовремено се изјаснио да остаје код тужбе у цјелости, те да побија акт који је наведен тужбом.

У одговору на тужбу тужена је указала да побијани акт није коначан управни акт, односно да се ради о акту процедуралне природе којом се тражи допуна и уређење тужиочевог захтјева.

Суд је претходно испитао постојање процесно правних услова за мериторно рјешавање спора, па је нашао да ови услови не постоје, због чега је одлучио као у диспозитиву рјешења из следећих разлога:

Законом о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ„ број 19/02, 88/07, 83/08, 74/10) у одредби члана 8., регулисано је начелно питање аката против којих се може водити управни спор. Према ставу 1. наведеног члана, управни спор се може водити само против коначних управних аката, а ставом 2. истог члана је одређено да је коначни управни акт, акт којим надлежна институција из члана 4. истог закона, рјешава о извјесном праву или обавези грађана или правног лица у некој управној ствари. Чланом 4. су наведене институције које поступају у управним стварима према правилима управног поступка, и то су министарства Босне и Херцеговине и њихова тијела, јавне агенције и јавне корпорације, институције Брчко дистрикта БиХ и друге организације утврђене законом БиХ које врше јавна овлаштења, која су Уставом БиХ одређена у надлежност БиХ, те Комисија за имовинске захтјеве расељених лица.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима БиХ је прописано да ће суд рјешењем одбацити тужбу ако утврди да акт који се тужбом оспорава није коначни управни акт(члан 8.).

Из прилога списка је видљиво да оспорени акт тужене није коначан управни акт, на начин како га дефинише Закон о управном поступку БиХ. Ради се о информацији, којом се тражи уређење захтјева, па такав акт у себи не садржи одлуку о захтјеву, него само упозорење о могућим правним посљедицама пропуштања предузимања наложене радње. С тим у вези, ваља указати да ни закључак који је донесен накнадно и којег тужилац није обухватио ни тужбом, ни накнадним изјашњењем од 15.9.2017. године, није коначан управни акт, јер је против њега могуће изјавити жалбу надлежном органу, па би тек нова одлука донесена у жалбеном поступку имала карактеристике и снагу коначног управног акта, против којег се може водити управни спор.

Већ сама чињеница да акт који се оспорава тужбом није коначан управни акт, чини недопуштеним разматрање законитости тог акта у

управном спору, због чега је ваљало тужбу одбацити примјеном одредбе члана 25.став 2. у вези са ставом 1.тачка 2. Закона о управним споровима БиХ.

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

**ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА**

Давор Жилић

Таџност prepisa ovjerava - potvrđuje
Властини упућеник Суде

